

РЕШЕНИЕ

Номер № 97/23.07

Година 2010

Град *** Загора

В ИМЕТО НА НАРОДА

Старозагорският окръжен съд
На втори юни
в публичното заседание в следния състав:

Първи наказателен състав
Година 2010

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КРАСИМИР РАЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: СОНЯ КАМЕНОВА
ДАРИНА СТОЯНОВА

Секретар ИВАНКА ГЕОРГИЕВА
Прокурор: ПЕТЪР ВАСИЛЕВ

като разгледа докладваното от съдия КРАСИМИР РАЧЕВ ВНОХД № 1027 по описа за 2010 година, прие за установено следното:

Производството е по реда на глава XX от НПК.

С Присъда № 235 от 04.12.2009 год., постановена по НОХД № 1946/2008 год. по описа на Районен съд – *** Загора подсъдимият П.Д.М. е признат за виновен за това, че през периода месец октомври 2003 год. – 02.02.2005 год. в град Д., град *** Загора, Република България, и град ***, Република Г. , сам набирал, а в съучастие като съизвършител с П.Г.Д., транспортирал и приемал отделни лица: Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И., с цел да бъдат използвани за развратни действия независимо от съгласието им, като деянието било извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги, като Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И. били преведени през границите на страната със същата цел – престъпление по чл. 159б, ал. 2, във вр. с ал. 1, пр. 1, 2, 4, 5, във вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 6, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, и на основание чл. 54 от НК е осъден на седем години лишаване от свобода в затворническо заведение от закрит тип, при първоначален строг режим и глоба в размер на 10 000.00 лева.

Със същата присъда подсъдимият П.Г.Д. е признат за виновен за това, че през периода месец ноември 2004 год. – 02.02.2005 год. в град Д. и град *** Загора, Република България и град ***, Република Г. , в съучастие като съизвършител с П.Д.М., транспортирал и приемал отделни лица: Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И., с цел да бъдат използвани за развратни действия независимо от съгласието им, като деянието било извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги, като Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И. били преведени през границите на страната със същата цел – престъпление по чл. 159б, ал. 2, във вр. с ал. 1, пр. 2, 4, 5, във вр. с чл.159а, ал. 2, т. 6, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК, и на основание чл. 54 от НК е осъден на пет години и шест месеца лишаване от свобода в затворническо заведение от закрит тип, при първоначален строг режим и глоба в размер на 7000.00 лева.

В срока по чл. 319 от НПК горепосочената присъда е обжалвана от двамата подсъдими – П.Д.М. и П.Г.Д. чрез техния защитник – адв. С.П. от АК – *** Загора. В жалбата се твърди, че в хода на досъдебното производство и в хода на съдебното производство пред първата инстанция са допуснати множество отстраними процесуални нарушения, довели до ограничаване правата на подсъдимите и обуславящи отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане съответно на прокурора или на първоинстанционния съд. При условията на евентуалност, в жалбата има и искане за изменение на присъдата като спрямо подсъдимия П.Г.Д. бъде приложена разпоредбата на чл. 66 от НК, а спрямо подсъдимия П.Д.М. бъде наложено по-леко наказание.

Пред въззивната инстанция делото е гледано в отсъствие на подсъдимите.

В съдебно заседание Окръжна прокуратура – *** Загора заявява, че подадената жалба е неоснователна и следва да бъде оставена без уважение, а присъдата да бъде потвърдена от въззивния съд.

В съдебно заседание адв. П. от АК – *** Загора – защитник на подсъдимия П.Д.М. поддържа подадената жалба и конкретизира процесуалните нарушения, които счита, че са допуснати в хода на досъдебното и на съдебното производство пред първата инстанция.

В хода на досъдебното производство твърди, че са допуснати следните процесуални нарушения, ограничаващи правата на подзащитния му М.: на първо място, повдигнатото срещу М. обвинение било за престъпление по чл. 159б, ал. 2, във вр. с ал. 1, пр. 1, 2, 4 и 5 от НК, а в Наказателния кодекс не съществувало предложение пето на чл. 159б, ал. 1 от НК и следователно било налице противоречие между обвинението, което е изписаното словом и това, което е изписано впоследствие цифром; на следващо място, не била спазена разпоредбата на чл. 246, ал. 2 от НПК, касаеща задължителното съдържание на обвинителния акт, тъй като от една страна прокурорът не се бил произнесъл налице ли са условията на чл. 53 от НК, а от друга, не била посочена формата на вината на подсъдимия М.. Защитникът твърди, че посочените нарушения обуславят отмяна на постановената присъда и връщане на делото за ново разглеждане на прокурора.

Допуснатите процесуални нарушения в хода на съдебното производство пред първоинстанционния съд били следните: на първо място, видно от протокола за проведено на 30.09.2009 год. съдебно заседание, въпреки изразеното от прокуратурата и защитата становище за заличаване на Ц.Д.Д. като свидетел по делото, липсвало определение на първостепенния съд в този смисъл; на второ място, липсвало произнасяне относно това дали въобще съществува лицето – Ц.Д.Д. и ако съществува – не са ли накърнени правата ѝ по чл. 75, ал. 1 от НПК; на следващо място, излагат се аргументи, че в мотивите си районният съд не е обсъдил в пълнота събраните по делото доказателства и това е довело до утежняване положението на подсъдимия М., а също и че в мотивите било допуснато противоречие, тъй като прокурорът в обвинителния акт твърдял, че Г.Н.е набрана от Р.С., а първоинстанционния съд е приел, че тя е набрана от подсъдимия М., а също и че не било обсъдено противоречието в показанията на свидетелките Н. и И. по отношение на времето на извършване на престъплението, както и по отношение на това кое лице ги е набрало, а също и кой е събирал облагите от престъпната дейност; на следващо място се твърди, че не са събрани всички доказателства по делото, които биха довели до изясняване на делото, тъй като не били издирени и разпитани лицата Р.С. и Т. и по този начин отново се достигало до утежняване положението на подсъдимия М.; и на последно място се излагат и твърдения, че не били обсъдени признанията на свидетелката И., която в показанията си сочи, че в определен период от време е извършвала престъплението по чл. 159б от Н.К.

Адв. Б. от АК – Велико Търново – защитник на подсъдимия П.Г.Д., преупълномощен от адвокат П., в съдебно заседание заявява, че изцяло се присъединява към аргументите, изложени от адв. П., тъй като те в пълна сила важат и по отношение на неговия подзащитен. Като допълнение навежда доводи за допуснато съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правата и на двамата подсъдими – в хода на досъдебното и съдебното производство М. и Д. били представлявани от един защитник, въпреки наличието на противоречиви интереси, които защитата извежда от показанията на свидетелките И.и Н. по отношение на това кой е събирал парите от извършваната от тях развратна дейност. На това основание защитникът на подсъдимия Д. моли делото да бъде върнато във фазата на досъдебното производство, за да бъдат защитени в пълна степен интересите и на двамата подсъдими. Алтернативно моли за приложението на чл. 66 от НК по отношение на неговия подзащитен.

Старозагорският окръжен съд, проверявайки правилността на обжалваната присъда, във връзка с направените оплаквания и служебно на основание чл. 314, ал. 1 от НПК, намира за установено следното:

Във връзка с направените възражения от страна на защитата относно допуснати отстраними съществени процесуални нарушения в хода на досъдебното производство и на съдебното производство пред първата инстанция.

Изложените от защитата доводи за допуснато съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правата и на двамата подсъдими, изразяващо се в това, че в хода на досъдебното и съдебното производство М. и Д. били представлявани от един защитник, въпреки наличието на противоречиви интереси, са неоснователни. Противоречието, което се изтъква касае това кой е събирал парите от извършваната от четирите момичета, посочени по-горе, развратна дейност. Доколкото този въпрос е не съставомерен, то същият се явява и ирелевантен. Под противоречиви интереси законодателят има предвид, такива, които са съставомерни и от които зависи и се определя наказателната отговорност на подсъдимите. Въззивният съд констатира, че в хода на досъдебното производство подсъдимите са имали различни защитници и едва в съдебното производство пред първата инстанция са представлявани от един защитник – адв. П. от АК – Стара Загора. Доколкото твърдението на защитата, че в обвинителния акт липсва произнасяне на прокурора във връзка с чл. 53 от НК и с това е нарушено правото на защита на подсъдимите, съдът приема за напълно неоснователно. На практика произнасяне е налице като в точка 4 в справката към обвинителния акт буквално е отразено “вещствени доказателства – няма”.

Тези възражения на защитата не са достатъчно основание за отмяна на постановената осъдителна присъда и връщане на делото за ново разглеждане на прокуратура, съответно на първоинстанционния съд.

Във връзка с приетото от фактическа страна.

При постановяване на обжалваната осъдителна присъда, първоинстанционният съд е приел следното от фактическа страна:

Във внесенят за разглеждане пред Районен съд – *** Загора обвинителен акт подсъдимият П.Д.М.**** – известен с прякора *** – е предаден на съд за престъпление по чл. 159б, ал. 2, във вр. с ал. 1, пр. 1, 2, 4, 5, във вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 6, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК за това, че в съучастие като съизвършител с П.Г.Д., транспортирал и приемал отделни лица: Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И., с цел да бъдат използвани за развратни действия независимо от съгласието им, като деянието било извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги, като Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И. били преведени през границите на страната със същата цел.

Със същият обвинителен акт, подсъдимият П.Г.Д., ****известен с прякора *** – е предаден на съд за престъпление по чл. 159б, ал. 2, във вр. с ал. 1, пр. 2, 4, 5, във вр. с чл.159а, ал. 2, т. 6, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК за това, че през периода месец ноември 2004 год. – ***.2005 год. в град Д. и град *** Загора, Република България и град ***, Република Г., в съучастие като съизвършител с П.Д.М., транспортирал и приемал отделни лица: Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И., с цел да бъдат използвани за развратни действия независимо от съгласието им, като деянието било извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги, като Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И. били преведени през границите на страната със същата цел.

Подсъдимият П.Д.М. се занимавал с набиране на момичета с цел предоставянето им за развратни действия – проституция. Така печелел пари и се издържал. За целта се запознавал с момичетата в недобро материално състояние, обяснявал им същността на работата, разяснявал им, че от това се печелят добри пари, подпомагал ги първоначално финансово и ги изпращал в чужбина като проститутки. След това набраните момичета давали част от спечеленото на него, като по този начин подсъдимият реализирал печалби. Тази

дейност подсъдимият не бил в състояние да извършва сам и затова започнал да действа съвместно със своя братовчед – подсъдимият П.Г.Д.. Последният транспортирал набраните момичета или ги приемал в чужбина, където ги настанявал в квартири, за да проституират.

Така през периода месец октомври 2003 год. – ****.2005 год. в гр. Д. и град *** Загора – Р. България, и град ***, Република Г. подсъдимият М. набрал Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И., с цел да бъдат използвани за развратни действия – проституция, независимо от съгласието им, като за целта им обещал, дал и получил облаги – парични средства. Понеже за транспортирането на лицата и за приемането им му бил необходим съучастник, той намерил такъв в лицето на подсъдимия П.Г.Д., с когото транспортирали и приели отделни лица - Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И., с цел да бъдат използвани за развратни действия, независимо от съгласието им, като деянието е извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги, като Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И. били преведени през границите на страната със същата цел.

В края на 2002г. свидетелката И. И.се запознала с подсъдимия П.Д.М. чрез негов познат. Тъй като в „***” град К., където работела към момента, имала проблеми и се нуждаела от пари, тя решила да установи контакт с подсъдимия М.. Той ѝ обяснил, че тя може да работи като проститутка за него в *** и ѝ предложил добра оферта. Тя се съгласила.

През месец ** 2002 год., ***, свидетелката И.се срещнала с подсъдимия М. в гр.К. и с неговия автомобил пристигнали в град ***, в апартамента на майка му – свидетелката М.С.М.. Подсъдимият М. и свидетелката И. заживели заедно, като свидетелката И. започнала работа в „***” в гр. ***. Работила и като проститутка за М..

Впоследствие подсъдимият М. ѝ се обяснил в любов, започнал да ѝ обяснява, че желае да си имат техен дом, техен бизнес и че ако тя отиде да предлага секс услуги срещу заплащане в чужбина, ще изкарва повече пари и така двамата ще могат да осъществят плановете си. През месец септември 2003 год. подсъдимият М. бил по-конкретен и предложил на свидетелката И.да заминат двамата за град ***, Г. , където тя да работи като проститутка. Свидетелката И.се съгласила да тръгнат през октомври 2003г., като предварително се разбрала с подсъдимия М. парите, които заработва в чужбина, да дава лично на него, за да могат двамата да осъществят плановете си за общо бъдеще. На *** год. свидетелката И. и подсъдимият М. отпътували за гр.***, Г. , като двамата напуснали пределите на Република България с автобус през ГКПП *** /виж справката на лист 102 от ДП/. Свидетелката И. сама си подготвила документите за задграничното пътуване и се снабдила със задграничен паспорт, който бил в нея по време на пътуването. След като пристигнали в град ***, Г. , подсъдимият М. намерил един пансион, където заживял със свидетелката И. през следващите три месеца. Всички разноски по време на престоя им в град *** ги поела свидетелката И. с парите, заработени от нея от предлаганите секс услугите. Тя работила на една витрина като проститутка в град *** от 11 ч. сутринта до 11 ч. вечерта. Всяка вечер след като се прибирала от работа, давала всички спечелени пари (между 300 и 600 евро) на подсъдимия М., който се занимавал с домакинството. Три месеца по-късно двамата се върнали обратно в България с л.а. „****” с германска регистрация № ***през ГКПП *** /лист 45 от ДП/.

На *** г. свидетелката И. отново тръгнала за град ***, Г. през ГКПП *** /виж лист 44 от ДП/, с още две момичета – М. и А. , самоличностите на които не са установени в хода на досъдебното производство. В град ***, Г. , ги посрещнал един сърбин, с който подсъдимият М. се бил запознал по-рано. Той помогнал на жените да се настанят в друга квартира. Така през цялата 2004 год. свидетелката И. пътувала няколко пъти до град ***, Г. с цел да предлага секс услуги срещу заплащане и обратно до България – три месеца работила в ***, след което се връщала за кратко в България и отново заминавала за Г. за по три месеца. През цялото време парите, които печелила от проституция, отчитала и делила с подсъдимия М., а когато го нямало ги давала на подсъдимия Д. („парите ги носих на двамата П. ”; ”отчитането ставаше на П. ”).

От показанията на свидетелката И. се установява, че свидетелката Р.Д.Д. и сестра ѝ Ц.Д.Д. от гр. К. пристигнали в град ***, Г. поотделно през месец **** 2004 год. Преди това те

се запознали с подсъдимия М., който им обяснил, че може да им намери работа като проститутки в чужбина при условие, че половината от спечелените пари делят с него. Първо пристигнала свидетелката Р.Д., като излязла от страната през ГКПП *** на *** год. След две седмици пристигнала и сестра ѝ Ц.Д., като излязла от страната през ГКПП *** на *** год. / виж справката на лист 46 от делото/. Според свидетелката И. двете сестри били наясно с какво ще се занимават в град ***, Г. - че ще предлагат секс услуги срещу заплащане. Двете сестри пътували на няколко пъти и съвместно с подсъдимия М., а именно: на *** год. Ц.Д. напуснала Република България през ГКПП *** съвместно с подсъдимия М. с автобус „***“ рег. № ***; На ***год. Р.Д. влязла в Република България през ГКПП *** заедно с подсъдимия М. с л.а. „***“ с рег. № *** – германска регистрация.

Свидетелката И. сочи също така, че със свидетелката Г.Т.Н. от гр. *** се запознала през м. *** 2004 год., когато пристигнала в гр. *** с подсъдимия Д.. Н. също била наясно, че ще проституира в гр. ***. И трите момичета работили при едни и същи условия – на витрините, от 11 ч. сутринта до 11 ч. вечерта. Всяка вечер те се отчитали на подсъдимия М. или подсъдимия Д.. Половината от изработените пари оставяли за себе си, а другата половина отчитали на подсъдимите. Случвало се вечерта заработените пари да ги дават на свидетелката И., а на другия ден тя ги давала на някои от двамата подсъдими. По времето, когато свидетелката И., свидетелката Д. и сестра ѝ Ц., и свидетелката Н. били в гр. ***, подсъдимият М. държал две квартири. В едната живеел с подсъдимия Д., а в другата били настанени проституиращите момичета. Свидетелката И. се върнала в България от град ***, Г. през м. ** 2004 год. и повече не пътувала за Г. с цел предлагане на секс услуги срещу заплащане. Живяла на семейни начала с подсъдимия М. още известно време, след което двамата се разделили.

През лятото на 2004г. свидетелката Р.Д.Д. се запознала с подсъдимия М.. Към него момент тя работила в предприятие за производство на дозатори в град К., но трудовото и възнаграждение било ниско. Искала да си осигури по - добри доходи. Тогава с нея се свързало лице на име Т., приятел на нейна позната, и я попитал дали желае да работи в чужбина, без да уточнява характера на работата. Тъй като за свидетелката Д. това било възможност да изкарва повече пари, тя му казала, че би работила и в чужбина. Тогава Т. я завел в апартамента на подсъдимия М. ***. Там свидетелката останала насаме с подсъдимия М.. Обяснила му, че си търси работа в чужбина и че е склонна да предлага сексуални услуги срещу заплащане. Подсъдимият М. и предложил да работят заедно, като срещу съдействие и закрила от негова страна да делят 50 на 50 заработените от нея пари от предлаганите секс услуги. Подсъдимият М. и обяснил, че тя ще работи в град ***, Г. . Дал ѝ пари за задграничен паспорт (експресна поръчка), за пътни, както и такива, които да представи на граничните власти при прекосяване на границата, а също и пари за вещи, необходими ѝ за работата (бельо, грим и др.). Той ѝ обяснил, че след седмица ще пътува с автобус до град ***, Г. . На *** год. през ГКПП *** свидетелката Д. пресякла границата на Република България. Задграничният ѝ паспорт бил в нея през цялото време, докато пътувала към Г. и по време на престоя ѝ там. В град ***, Г. свидетелката Д. била посрещната от подсъдимия М., който бил пристигнал там преди нея. Настанил я в квартира, в която Д. заживяла заедно със сестра си Ц.Д. /пристигнала на ***/, подсъдимият М. и свидетелката И.. Подсъдимият М. се занимавал с домакинството. От свидетелката Д. се искало само да предлага секс услуги срещу заплащане на витрини в град ***. Половината от изработеното задържала за себе си, а другата половина давала на подсъдимия М.. Свидетелката Д. се запознала със свидетелката Н. през месец ноември 2004 год., когато тя пристигнала в гр. *** с подсъдимия Д.. Свидетелката Д., при разпита си пред съдия на досъдебното производство сочи, че свидетелката Н. била наясно, че ще проституира. Първоначално свидетелката Н. и подсъдимия Д. били настанени при свидетелката Д., сестра ѝ Ц., подсъдимия М. и свидетелката И.. Впоследствие, след като подсъдимият М. се върнал в Р. България преди Нова година, подсъдимият Д. заживял със сестрата на свидетелката Д. – Ц., в отделна квартира. Ц.Д. продължила да проституира, като половината пари давала на подсъдимия Д.. Свидетелката Д. останала да съжителства със свидетелката И. и свидетелката Н..

Свидетелката Д. се завърнала в България на 02.02.2005г. заедно със сестра си Ц. , свидетелката Н. и подсъдимия Д., като влезли в Р. България заедно през ГКПП *** с автобус „***“ рег. № ***/виж лист 28-29 от ДП/. Скоро след това се срещнала с подсъдимия М. и му обяснила, че повече не желае да ходи в Г. и да работи такава работа, след което прекъснали контактите помежду си.

В началото на 2004 год. свидетелката Г.Т.Н.се запознала с лицето Р.А.С., който бил бодигард на заведението „***“ в гр. Д.. Дватама станали интимни приятели и заживели заедно в дома му през цялото лято на 2004 год. Парите не им достигали и тъй като обмисляли да направят голяма сватба, един ден Р. предложил на свидетелката Н. да работи като проститутка в снелбар „***“, за да съберат пари за сватбата. Свидетелката Н. първоначално не била съгласна с предложението на Р., но тъй като много го обичала, се съгласила да работи като проститутка. Р. ѝ определил тарифите, тъй като тя не била проституирала до този момент и не знаела какво да прави, той ѝ обяснил как да се облича и да се държи с клиентите. Клиентите се уговаряли с Р. и давали парите на него, а той купувал на свидетелката Н. всичко, което ѝ било необходимо, за да проституира (дрехи, обувки, храна, гримове, презервативи). Цяло лято свидетелката Н. проституирала. По това време подсъдимият М. често гостувал на Р. Една вечер Р. накарал свидетелката Н. да остане с него и подсъдимият М.. Подсъдимият М. я огледал внимателно отпред и отзад. След като подсъдимият М. си тръгнал, Р. казал на свидетелката Н., че е взел 2000 евро на заем от П., защото са му необходими да пътува до А., за да види близките си. Р. обяснил на свидетелката Н., че трябва да отиде с подсъдимия М. в Г. , където да предлага сексуални услуги срещу заплащане, за да може той да се издължи. Р. я увещавал, че там има много работа, че се изкарват повече пари и че със сигурност ще остане нещо и за тях. Уверил я също така, че като се върне от Г. , повече няма да проституира. Свидетелката Н. се съгласила да отиде с подсъдимия М. в Г. и да проституира, само защото обичала Р. Подсъдимият М. също провел разговор със свидетелката Н., в който ѝ разяснил естеството на работата като проститутка. Обяснил ѝ как трябва да се облича, как да привлича клиенти и че ще делят заработеното наполовина. Обяснил ѝ също така, че ще уреди транспортването ѝ до Г. , както и посрещането ѝ. Скоро след това, през м.*** 2004 г. Р. се качил на автобус за А.. На автогарата го изпратили свидетелката Н., майка му и подсъдимия Д.. След това свидетелката Н. се качила в автомобил, управляван от подсъдимия Д. *** Загора, където Д. я настанил в апартамента на майката на подсъдимия М.. Преспали там една вечер и на другия ден – 23.11.2004 год. свидетелката Н. и подсъдимият Д. се качили на автобус „***“, рег.№ *** за Г. . Свидетелката Н. имала изкаран задграничен паспорт от Р. след като станало ясно, че ще ходи да проституира за подсъдимия М. в Г. . Подсъдимият Д. се погрижил за разходите, свързани с пътуването – билети, храна и напитки. С автобуса стигнали до гр. ***, Г. , където ги посрещнал подсъдимия М.. Той ги настанил в хотел за две вечери, а след това свидетелката Н. била отведена в квартира, където имало други момичета, които работили за подсъдимите – свидетелките И., Р.Д. и сестра ѝ Ц. от град К.. Свидетелката Н. започнала да работи като проститутка в град *** на витрина. Тъй като не знаела немски, свидетелките И.и Д. ѝ обяснили какво трябва да казва на клиентите. Подсъдимият М. бил наел витрини, които се намирили на улица „***“. Подсъдимият М. им определил тарифите. Парите, които изкарвала - давала на подсъдимия М., а когато него го нямало, на подсъдимия Д. и лице на име Т.. Свидетелката Н. останала в Г. два месеца с момичетата на М.. С парите от проституцията се заплащала квартирата и храната на всички момичета. Те си плащали и наема на витрините, където работили.

На *** г. свидетелките Н., Д., сестра ѝ Ц. и подсъдимият Д. се прибрали в България, защото работата намаляла. Пристигнали с автобус в град С.. От там подсъдимият М. ги прибрал с колата си и едно такси в гр. *** Загора. Откарал ги в апартамента на майка си и там в една от стаите започнал да бие свидетелката Н. и да ѝ вика, че не е избила парите, които Р. му дължал. Обадил се на Р. по телефона, казал му, че свидетелката Н. не му е възстановила парите и че ще я продаде на друг човек. Р. се съгласил и подсъдимият М. я продал на „***“ от П.. От тогава свидетелката Н. не се е виждала с подсъдимия М..

Правилно първоинстанционния съд е констатирал и приел, че гореописаната фактическа обстановка се подкрепя изцяло от събраните по делото и приети по съответния ред доказателства.

Напълно обосновано първоинстанционния съд е разгледал обясненията на подсъдимия Д., от една страна като основно доказателствено средство в процеса, а от друга като средство за защита. Правилно е приел, че заявлението му, че няма нищо общо с обвинението, тъй като не познавал свидетелките, изключая свидетелката И. И. се оборва както от Протокола за разпознаване на лица и предмети от 17.09.2007 год. (л. 92 от ДП), когато Г.Н. още в хода на досъдебното производство е разпознала и двамата подсъдими, така и от разпита на същата свидетелка, когато тя е заявила, че именно тези лица е имала предвид в свидетелските си показания и без никакви съмнения посочила присъстващия в залата П.Д. - т.нар. ***..

Районният съд правилно е приел, че показанията на свидетелката М. М. – майка на подсъдимия М. - не оборват обвинителната теза. При обсъждането и преценката на нейните показания следва да се има предвид също и това, че тя е възходяща (майка) на единия от подсъдимите, а също и че с показанията си би могла да се уличи в извършване на престъпление. Нейните показания подкрепят казаното от свидетелката И., а именно че синът ѝ П.М. живял заедно със свидетелката И. И.и двамата заминали да работят в Г. , но М. не знаела какво са работили там. Едва по-късно тя разбрала от И. И., че в България последната работила в ***; но както е отбелязал и първоинстанционния съд, това с какво се е занимавала И. И. преди да установи контакт с подсъдимия М. са ирелевантни за настоящото обвинение факти.

С основание първата инстанция е кредитирала показанията на свидетелките И. И., Г.Н.и Р.Д., като е отчетла факта, че те са непротиворечиви, взаимно допълващи се, убедителни и логични и се подкрепят от събрания по делото доказателствен материал.

Правилно районният съд е приел за неоснователни възраженията на защитата, че свидетелката И.е давала показанията си, повлияна от обещания, но неосъществен брак с подсъдимия М.. В случая трябва да се отчете от една страна отдалечеността във времето между преустановяване на връзката ѝ с М. и първите ѝ показания, дадени пред съдия, а от друга, факта, че казаното от нея кореспондира с приложените по делото справка за задгранични пътувания и заявления за издаване на документи за самоличност на български граждани. Подкрепят се по категоричен начин и от показанията на свидетелите Н. и Д..

Въззивният съд не констатира да е налице твърдяното от защитата противоречие в показанията на свидетелките Н. и И. по отношение на времето на извършване на престъплението, както и по отношение на това кое лице ги е набрало, а що се отнася до това кой е събирал облагите от тяхната дейност, този въпрос е ирелевантен – той не е съставомерен и дори да е налице противоречие, то не би повлияло на крайния резултат.

Твърдението на защитата, че е налице противоречие между обвинителния акт, в който се твърдяло, че свидетелката Г.Н. е набрана от Р.С. и мотивите към присъдата, в които първоинстанционния съд приел, че това лице е набрано от подсъдимия М. са неоснователни. Това, че Н. е работила известен период от време за Р.С. в никакъв случай не означава, че същата не е набрана от подсъдимия М. да проституира в Г. .

Неоснователно е и твърдението, че не са били събрани всички доказателства по делото, които биха довели до изясняване на обективната истина. По отношение на лицето Р.С. органите на досъдебното производство са направили всичко възможно, за да го открият и разпитат, но усилията им се оказали безрезултатни. Що се отнася до лицето Т., същият не би могъл да бъде издирен, доколкото няма никакви лични данни за него - не са известни имената и местоживеенето му.

В никакъв случай не може да се приеме, че тъй като не били издирени и разпитани Р.С. и Т., се утежнявало положението на подсъдимите, тъй като последните са привлечени към наказателна отговорност само за извършени от тях деяния, за които са събрани достатъчно доказателства. Освен това, прокурорът притежава суверенното право да повдига и поддържа обвинение срещу лицата, които счита че са извършили престъпление. Това е преценка, в която съдът не може да се вмесва. Правомощията на съда са ограничени до онова, което е изложено в обвинителния акт на прокурора и не може да се произнася дали Р.С., Т. и свидетелката И. са също извършители на престъпление по чл. 159б от НК

Това, че Ц.Д.Д. не е била заличена като свидетел по делото, в никакъв случай не означава, че същата въобще не съществува. Видно от приложените по делото справки за постоянен и настоящ адрес на лицето, както и от справките от АИС „Граничен контрол“ Ц.Д.Д. е реално съществуващо лице. Не може да се приеме, че са накърнени правата ѝ по чл. 75, ал. 1 от НПК, тъй като въпреки многократните опити както на органите на досъдебното производство, така и на първоинстанционния съд, същата не е била намерена на адресите, които е регистрирала като постоянен и настоящ.

Водим от горното, въззивният съд намира за неоснователни изложените от защитата аргументи, че в мотивите си районният съд не е обсъдил в пълнота събраните по делото доказателства и това е довело до утежняване положението на подсъдимия М. и е основание за отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане на първоинстанционния съд.

Във връзка с приетото от правна страна

Напълно обосновано първоинстанционния съд е приел, че от събраните в хода на досъдебното и съдебното производство доказателства безспорно се установява, че извършените деяния са дело на подсъдимите и същите следва да бъдат квалифицирани като трафик на хора.

От обективна страна, изпълнителното деяние на престъплението по чл. 159б, ал. 1 от НК може да бъде осъществено при пет различни форми, които условно могат да бъдат обособени в две основни групи. В първата група попадат първите четири от тях, които са представени при условията на алтернативност – набира, транспортира, укрива или приема отделни лица или група от хора – като е достатъчно една от тези форми на изпълнителното деяние да е налице при всеки отделен случай, а е възможно и един деец да осъществява няколко от тях или всички едновременно. Във втората група попада петото изпълнително деяние – превеждането на тези лица през границата на страната – което се намира при условията на кумулативност спрямо първата, описана по-горе група.

Предвид изложеното, въззивният съд намира за неоснователно твърдението на защитата, че чл. 159б, ал. 1 от НК не предвижда предложение пето, тъй като това твърдение е неоснователно.

Разпоредбата на чл. 159б, ал. 2 от НК (в редакцията, в сила към момента на извършване на деянието) предвижда, че когато деянието по ал. 1 бъде извършено при условията на чл. 159а, ал. 2 от НК, се налага по-високо наказание и следователно тя е квалифициран състав, изискващ наличието на едно от следните обстоятелства: деянието да е извършено спрямо лице, не навършило 18 години; да е извършено чрез използване на принуда или въвеждане на лицето в заблуждение; да е извършено чрез отвличане или противозаконно лишаване от свобода; или чрез използване състояние на зависимост; или чрез злоупотреба с власт; или чрез обещаване, даване или получаване на облаги.

Въззивният съд счита, че изложеното от първата инстанция твърдение, че разпоредбата на чл. 159а от НК била с по-широк обем от този предвиден в Конвенцията на ООН срещу транснационалната организирана престъпност и Протокола за предотвратяване, противодействие и наказване на трафика с хора, особено жени и деца, допълващ Конвенцията, тъй като предвиждала наличието на специфични средства (начини) за осъществяване на деянието, е неправилно и настоящата

инстанция не го споделя. Както чл. 159а, ал. 2 от Наказателния кодекс, така и посочените от районния съд международни актове предвиждат наличието на тези специфични средства (начини), изброени по-горе, и не би могло да се достигне до извода, че визираната разпоредба от Наказателния кодекс е с по-широк обем.

Настоящата инстанция споделя изложените от първостепенния съд изводи, че наличието на съгласие от страна на жертвите на трафика на хора е ирелевантно, в случаите когато деянието е извършено в изпълнение на посочените в закона специални цели и то не изключва отговорността на дееца.

От субективна страна, за престъплението по чл. 159б, ал. 2 от НК винаги се изисква наличието на форма на вината – **пряк умисъл**, а също и наличието на някоя или на всички предвидени в закона **специални цели** – лицата да бъдат използвани за развратни действия (безспорно предоставянето на платени сексуални услуги е поведение, което противоречи на моралните норми и в този смисъл представлява развратно действие), принудителен труд, отнемане на телесни органи или пък да бъдат държани в принудително подчинение.

С оглед събраните по делото доказателства, авторството на подсъдимите по отношение на инкриминираните деяния е установено по безспорен и категоричен начин. По несъмнен начин са установени и всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото.

Водим от горните разсъждения и предвид възприетата и описана по – горе фактическа обстановка, съдът правилно е приел, че подсъдимият **П.Д.М.** е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 159б, ал. 2, във вр. с ал. 1, пр. 1, 2, 4, 5, във вр. с чл. 159а, ал. 2, т. 6, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК като през периода от месец октомври 2003 год. до 02.02.2005 год. в гр. Д., гр. *** Загора, Република България, и гр. *** Република Г., сам набирал, а в съучастие като съизвършител с П.Г.Д., транспортирал и приемал отделни лица: Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И., с цел да бъдат използвани за развратни действия независимо от съгласието им, като деянието е извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги, като Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И. са преведени през границите на страната със същата цел.

С оглед събраните по делото доказателства, районният съд правилно е приел от обективна страна, че подсъдимият М. сам е осъществил изпълнителното деяние „**набиране**” на определени лица, а именно И. И., Ц.Д., Р.Д. и Г.Н., тъй като чрез активни действия ги е търсил, привличал и уговарял за привеждането им в положение създаващо предпоставки за бъдещата им експлоатация. Въззивният съд напълно споделя мотивите в тази им част.

Правилно районният съд е приел, че подсъдимият М. е осъществил и изпълнителното деяние „**транспортиране**” до гр. *** Г. по отношение на И. И.и е уредил заминаването до същия град на Ц.Д., Р.Д. и Г.Н., както и посрещането им. По този начин той е осъществил и изпълнителното деяние „**превеждане през границите на страната**” на тези момичета.

Обоснован е и изводът на първата инстанция, че подсъдимият М. е осъществил изпълнителното деяние „**приемане**”, тъй като е уредил престоя на посочените по-горе лица в гр. *** Г. и е посрещнал и настанил част от тях на място. Със свидетелката И. дори е живял в едно домакинство за известен период от време.

Първостепенния съд правилно е приел, че подсъдимият М. е набрал, транспортирал, превел през границите на страната и приемал посочените по-горе момичета **с тяхно съгласие като им е обещавал, давал и получавал облаги – парични средства** – част от заработените от тях чрез проституция пари (чл. 159а, ал. 2, т. 6 от НК).

От установената фактическа обстановка и от обективизираните действия на подсъдимия М., първостепенния съд правилно е достигнал до извода, че от **субективна страна** М. е действал при форма на вината – **пряк умисъл**.

Въззивният съд констатира, че действително в обстоятелствената част на обвинителния акт не е посочена формата на вината, при която подсъдимият П.Д.М. е осъществил деянието, за което му е повдигнато обвинението, но счита, че това нарушение не е съществено и не е довело до ограничаване на правата му в наказателното производство. От една страна, престъплението по чл. 159б, ал. 2 от НК може да бъде извършено само и единствено при форма на вината – пряк умисъл и следователно щом като му е повдигнато такова обвинение, то подсъдимият следва да се защитава в този смисъл. От друга страна, в обвинителния акт е посочено, че М. е действал с една от особените цели, визирани в чл. 159а, ал. 1 от НК, а именно – използвал е посочените по-горе момичета за развратни действия, а щом като е действал при наличието на тази особена цел, то същият е действал и при форма на вината – пряк умисъл.

Водим от горните разсъждения и предвид възприетата и описана по – горе фактическа обстановка, съдът правилно е приел, че подсъдимият П.Г.Д. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 159б, ал. 2, във вр. с ал. 1, пр. 2, 4, 5, във вр. с чл.159а, ал. 2, т. 6, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК като през периода от месец ноември 2004 год. до 02.02.2005 год. в гр. *** Загора, Република България и гр. ***, Република Г. , в съучастие като съизвършител с П.Д.М., транспортирал и приемал отделни лица: Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н. и И. П.И. с цел да бъдат използвани за развратни действия независимо от съгласието им, като деянието е извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги, като Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И. са преведени през границите на страната със същата цел.

Въззивният съд констатира, че по делото няма данни подсъдимият Д. да е извършвал инкриминираното деяние и в гр. Д. и това налага осъдителната присъда в тази й част да бъде изменена, като Д. бъде признат за невинен в това през периода месец ноември 2004 год. – 02.02.2005 год. и в град Д. да е осъществявал състава на престъплението по чл. 159б, ал. 2, във вр. с ал. 1, пр. 2, 4, 5, във вр. с чл.159а, ал. 2, т. 6, във вр. с ал. 1, във вр. с чл. 20, ал. 2 от НК и да бъде оправдан по така повдигнатото обвинение.

С оглед събраните по делото доказателства, районният съд правилно е приел от **обективна страна**, че подсъдимият П.Г.Д. е осъществил изпълнителното деяние „**транспортиране**“, като през ноември 2004 год. лично придружил по време на пътуването с автобус от гр. *** Загора до гр. ***, Г. свидетелката Н.. По този начин той е осъществил и изпълнителното деяние „**превеждане през границите на страната**“ на това момиче.

Правилно районният съд е приел, че подсъдимият е осъществил и изпълнителното деяние „**приемане**“, тъй като е отговарял в инкриминирания период за настаняването на четирите момичета, с едно от което – Р.Д. живял известен период от време в едно домакинство.

Първостепенния съд правилно е приел, че подсъдимият Д. транспортирал, превел през границите на страната и приемал посочените по-горе момичета **с тяхно съгласие като им е обещавал, давал и приемал облаги – парични средства** – част от заработените от тях чрез проституция пари (чл. 159а, ал. 2, т. 6 от НК).

От установената фактическа обстановка и от обективираните действия на подсъдимия Д., първостепенния съд правилно е достигнал до извода, че от **субективна страна** Д. е действал при форма на вината **пряк умисъл** и с една от **особените цели**, визирани в чл. 159а, ал. 1 от НК, а именно – използвал е посочените по-горе момичета за развратни действия.

Районният съд правилно е приел, че подсъдимите като съизвършители при осъществяване на престъпната си дейност са участвали в самото изпълнение на престъплението – транспортиране, превеждане през границите на страната и приемане на момичетата, посочени по-горе, двамата са действали при общност на умисъла – с пряк умисъл и с особена цел, предвидена в закона, а именно – използването на момичетата за

развратни действия. Правилно първоинстанционният съд е уточнил, че за да бъдат подсъдимите съизвършители, не е нужно всеки от тях да участва лично и непосредствено при осъществяването на всяко едно от изпълнителните деяния.

Във връзка с вида и размера на наказанията на подсъдимите П.Д.М. и П.Г.Д.

При определяне вида и размера на наказанията на подсъдимите, първоинстанционният съд е съобразил принципите на законоустановеност и индивидуализация на наказанието, визирани в чл. 54 от НК.

Съобразявайки се с принципа, закрепен в чл. 2, ал. 2 от НК, районният съд правилно е определил по-благоприятния за подсъдимите приложим закон, а именно този, действащ към момента на извършване на престъплението, който е предвиждал наказание от пет до десет години лишаване от свобода и глоба до 15 000 лева.

Първоинстанционният съд е отчетел и обществената опасност на деянията, личността на подсъдимите, мотивите за извършване на престъплението, както и всички смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства.

Правилно районният съд е преценил по отношение на подсъдимия П.Д.М., че от една страна, по делото не са събрани данни за наличието на смекчаващи вината му обстоятелства, а от друга, са налице множество отегчаващи вината му обстоятелства – проявената престъпна упоритост при осъществяване на съставомерните действия, обремененото му съдебно минало – осъждан многократно, включително и за тежки умишлени престъпления, високата степен на обществена опасност на деянието и на деца, броят на лицата, по отношение на които е извършил престъплението и множеството квалифициращи признаци. Касае се за престъпление, особено опасно в настоящия етап от развитие на обществото, когато икономическите условия довеждат и до занижени морални критерии.

Въззивният съд счита, че определеното на М. наказание лишаване от свобода при превес на отегчаващите вината обстоятелства в размер на седем години, които да изтърпи при първоначален “строг” режим (съгласно чл. 61, т. 2 от ЗИНЗС) в затворническо общежитие от закрит тип и глоба, в размер около средния, а именно 10 000.00 (десет хиляди) лева в максимална степен ще изпълнят целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК.

Правилно първостепенният съд е преценил, че чистото съдебно минало на подсъдимия П.Г.Д. следва да бъде отчетено като смекчаващо отговорността обстоятелство. Правилно – проявената престъпна упоритост при осъществяване на съставомерните действия и липсата на критичност към извършеното – са отчетени като отегчаващи вината обстоятелства. Касае се за престъпление, особено опасно в настоящия етап от развитие на обществото, когато икономическите условия довеждат и до занижени морални критерии. В тази връзка въззивният съд намира за необходимо да уточни само, че не следва да се цени като смекчаващо вината обстоятелство това, че подсъдимият понастоящем работи в гр. С. и живее на семейни начала.

Въззивният съд счита, че определеното на Д. наказание лишаване от свобода за срок от пет години и шест месеца, които следва да изтърпи при първоначален “строг” режим (съгласно чл. 61, т. 2 от ЗИНЗС) в затворническо общежитие от закрит тип и глоба, в размер около средния, а именно 7 000.00 (седем хиляди) лева в максимална степен ще изпълнят целите на наказанието, визирани в чл. 36 от НК.

Неоснователно е искането на защитника на подсъдимия Д. да бъде приложен чл. 66 от НК по отношение на неговия подзащитен, тъй като не са налице предпоставките на този текст, а именно на Д. е наложено наказание над три години лишаване от свобода и следователно спрямо него е неприложима разпоредбата на чл. 66 от НК

Настоящата инстанция също счита, че причините и условията, способствали за извършване на престъпленията са липсата на морални задръжки и стремежа за бързо и лесно

облагодетелстване по престъпен начин.

След съвкупната преценка на събраните по делото доказателства и изложените правни изводи, въззивният съд намира, че обжалваната осъдителна присъда следва да бъде изменена единствено в посочената по – горе част.

Водим от горните съображения и на основание чл. 334, т. 3, във вр. с чл. 337, ал. 1, т. 2 от НПК, Окръжен съд *** Загора

Р Е Ш И

ИЗМЕНЯ Присъда № *** от 04.12.2009г., постановена по НОХД № 1946/2008 год. по описа на Районен съд – *** Загора, в частта с която подсъдимият П.Г.Д. е признат за виновен за това, че през периода месец ноември 2004 год. – 02.02.2005 год. в град Д., в съучастие като съизвършител с П.Д.М., транспортирал и приемал отделни лица: Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И., с цел да бъдат използвани за развратни действия независимо от съгласието им, като деянието било извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги, като Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И. били преведени през границите на страната със същата цел, като вместо това постанови:

ПРИЗНАВА подсъдимият П.Г.Д. – с посочена в по - горе самоличност – за невинен в това, че през периода месец ноември 2004год. – 02.02.2005 год. в град Д., в съучастие като съизвършител с П.Д.М., транспортирал и приемал отделни лица: Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И., с цел да бъдат използвани за развратни действия независимо от съгласието им, като деянието било извършено чрез обещаване, даване и получаване на облаги, като Ц.Д.Д., Р.Д.Д., Г.Т.Н.и И. П.И. били преведени през границите на страната със същата цел, като го оправдава по повдигнатото обвинение в тази му част.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.